

ἐν τῇ ποιήσει χρωματισμοῦ ὅσα πρέπει νὰ χαρακτηρίζωσι τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τοῦ γράφοντος, οὐδεὶς ἐκ τούτων ἀνέπτυξε καὶ ἐτελειοποίησεν ὅσον ὁ Κροιλῶφ.

Ἐν τῇ ῥωσικῇ φιλολογίᾳ, διὰ μόνους τοὺς μύθους τοῦ ἀπέκτησε μεγάλην σημασίαν ὁ Κροιλῶφ, διότι ἔγραψε τούτους ἀπαράλλακτως ὡς ἂν ἐλάλει Ῥώσος ἀπλοῦς, ἄνευ ἐλαχίστης ἀναμιξέως ξένων φράσεων καὶ ἰδεῶν.

Οἱ μῦθοι τοῦ Κροιλῶφ εἶναι πιστῆ ἀπεικόνισις τοῦ ἀρρένωτου πνεύματος τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ, τοῦ ζῶντος ἐν παροιμίαις καὶ ἀποφθέγμασιν, ἐν ζωηρῷ χαρακτῆρι καὶ κυστικῇ εἰρωνείᾳ. Ὁ ἐθνικὸς χαρακτῆρ τῶν μύθων τοῦ δὲν εἶναι ἀπλῆ συνέπεια βαθείας γνώσεως τοῦ εἶδους τούτου τῆς ποιήσεως· διότι οὔτε οἱ πρὸ αὐτοῦ γράψαντες, οὔτε ἡ τῆς ἐποχῆς τοῦ φιλολογίᾳ, οὔτε τὸ ἐφόδιον τῶν γνώσεων ὅσας ἐκτέσαστο ἐν τῇ ἀπ' ἀρχῆς σπουδῇ καὶ μελέτῃ ἠδύναντο νὰ ὑποδείξωσιν αὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς ἐθνικότητος καὶ τῆς κατὰ ταύτην συγγραφῆς· ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι καρπὸς τῆς αὐθυπάρκτου, οὕτως εἰπεῖν, φύσεως τοῦ γράφοντος.

Οἱ στίχοι τοῦ Κροιλῶφ φέρουσιν ἐθνικὸν χρωματισμὸν καὶ γραφικότητα. Παρ' αὐτῷ τὰ πάντα εἶναι ζωγραφικώτατα, ἀπὸ τῆς περιγραφῆς τῆς μηχανικῆς φύσεως μέχρι τῆς παραστάσεως καὶ τῶν λεπτοτάτων χρωματισμῶν τοῦ διαλόγου. Ὅλαι αἱ λέξεις του εἶναι ἀκριβεῖς, ἀρμόδιαι καὶ οἶονεὶ ἀναποσπάστως συνεδεδμέναι μὲ τὸ περιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον τρόπον τινὰ δι' ἔλλειψιν ἐκφράσεων παρίσταται αὐτοῦσιον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγινώσκοντος.

β.) Περὶ τῶν δραμάτων τοῦ Κροιλῶφ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ τελειότερα αὐτῶν «Τὸ ἐργαστήριον τοῦ συρμού» καὶ τὸ «Μάθημα πρὸς τὰς θυγατέρας» εἶναι ἀτελῆ, ὑπὸ ποιητικὴν ἐποψὴν θεωρούμενα, καὶ μόνον διὰ τὸ ἐνυπάρχον σατυρικὸν πνεῦμα εἶναι πῶς ἄξιον λόγου.

Πλὴν τῶν μύθων ὁ Κροιλῶφ μετέφρασε καὶ ψαλμοὺς (καλλιώτερος ὢλων εἶναι ὁ 37^{ος})· ἔγραψεν ᾠδὰς, ἐλεγεία, ἐπιτύμβια καὶ διάφορα ἄσματα. Τινὰ τῶν ποιηματίων τούτων φέρουσιν ἰχνη μιμήσεως προγενεστέρων ποιητῶν π. χ. τῆς ᾠδῆς τοῦ Λομονόσωφ «Ἡ αὐγὴ», τῆς τοῦ Δορζάβιν «Εἰς τὴν τύχην» τῆς τοῦ Δημήτριεφ «Πρὸς κοιμώμενον βρέφος». Εἰς ἄλλα δὲ φαίνεται ἀπομιμούμενος τὸν Καραμζῖνον καὶ Καπνίσταν. Αἱ ἐπιστολαὶ του φέρουσι προτερήματα πρωτοτυπίας.

γ.) Ὁ Κροιλῶφ, ὡς εἰπομεν, ἐξέδιδε τρεῖς ἐφημερίδας «Τὸ ταχυδρομεῖον τῶν ψυχῶν» 1789, «Τὸν ἐπιθεωρητὴν» 1792 καὶ «Τὸν Ἑρμῆν τῆς Πετροπόλεως» 1793. Αἱ σατυρικαὶ εἰκόνες, ἐν αἷς ὁ Κροιλῶφ περιγράφει τὰ ἰκτινώματα τὰς ἀδυναμίας καὶ

τὰ γελοῖα τῆς συγχρόνου κοινωνίας, παριστᾶσι θαυμασίαν ποικιλίαν ἀντικειμένων, ἐκλογὴν ἀπόψεων, καὶ εἰρωνείαν ὀξεῖαν, εὐφυῆ καὶ ἀληθῆ.

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται ὅτι ὁ Κροιλῶφ ἐφημέριθη α) ὡς ἀπομνημονεύσας πολλὰς σπουδαίας συγχρόνους ἰδέας β) ὡς ποιήσας μύθους δημοτικωτάτους καὶ γ) γράψας αὐτοὺς ὡς ἄριστος καλλιτέχνης. Τὴν δημοτικότητα ταύτην ὤφειλε καὶ ἴσως ἠθελεν ἐπιθυμήσει καὶ αὐτὸς νὰ ἐκτείνῃ ἐφ' ὅλης τῆς φιλολογίᾳς, ἀλλὰ τὰ στενὰ ὄρια τοῦ εἶδους τούτου τῆς ποιήσεως δὲν ἐπέτρεψαν αὐτῷ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀληθῶς σπουδαίου καὶ ὠφελίμου τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον κατώρθωσεν ὕστερον ὁ Πούσκην καὶ ὁ Γόγυλυ, ὧν τὰς βιογραφίας εἰς ἄλλοτε.

Σ. Μ. Κ.

ΔΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

(Ἔρα τόμ. ιε'. φυλλ. 328.)

Η ΜΙΚΡΑ ΚΑΡΙΝΑ

(διήγημα.)

Εἰς πολίχνην τινὰ τῆς Σελανδίας (*) ἔζη, πρὸ τινῶν ἐτῶν πλούσιός τις καὶ ἐντιμὸς δημόσιος ὑπάλληλος. Ἐσπέρων τινὰ τοῦ φθινοπώρου ἐκάθητο οὗτος, μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας του, εἰς τὴν κομπῆν τῆς οἰκίας του αἰθουσαν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο διάστερος, ἡ δὲ σελήνη, λάμπουσα διὰ τῶν παραθύρων τοῦ θαλάμου, ἐφώτιζεν ἐπὶ τῶν λαμπρῶν ὑφασμάτων, ἅτινα ἔκειντο ἐσπαρμένα ἀτάκτως ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρ' ἣν εἰργάζοντο ἡ οἰκοδέσποινα καὶ αἱ δύο θυγατέρες της. Παράμερα, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐκάθητο ἡ μικρὰ Καρίνα, ῥιπιδεύουσα μετ' ἄκρας ζέσεως. Ἡ νέα αὕτη ἦτο θυγάτηρ πτωχοῦ πατρὸς, ὅστις ὁμῶς ἔτυχεν ἀγωγῆς διακεκριμένης, μετὰ πολλὰς δὲ τῆς τύχης καταδρομὰς καὶ περιπετειᾶς, ἀπεσύρθη εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν, μετὰ τῆς θυγατρὸς του Καρίνας καὶ μιᾶς γηραιᾶς ἀδελφῆς του. Καὶ αὕτη μὲν ἀνέτρεφε φιλοστόργως τὴν ἀνεψιάν της, διδάσκουσα αὐτὴν πάντα τὰ τῆς οἰκιακῆς οικονομίας, ὁ δὲ πατὴρ ἐπεμελεῖτο τῆς ἐκπαιδεύσεώς της, μεταδίδων αὐτῇ τὰς γνώσεις ἐκείνας, τερπνὰς ἅμα καὶ ὠφελίμους, ὅσαι ἀληθῶς δύνανται νὰ κοσμήσωσι μίαν νέαν.

Προσῆγγιζεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Καρίνα ἐχρεώ-

(*) Ἡ Σελανδία εἶναι ἡ νῆσος τῆς Δανίας, ἐφ' ἣς κεῖται ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους Κοπεγχάγη.

σται νὰ λάβῃ τὸ μῦρον (confirmation) καὶ ὁ πατὴρ της, ὅστις δικαίως ἦν ὑπερήφανος ἐπ' αὐτῇ, εὕρισκετο ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ πῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ κατάλληλον πρὸς τὴν τοιαύτην θρησκευτικὴν τελετὴν ἐνδυμασίαν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ, ἐπελθὼν αἰφνιδίως ὁ θάνατος, τὸν ἀπῆλλαξε καὶ τῶν φροντίδων καὶ τῶν ἐλπίδων του. Τότε ἄλλη καταφυγὴ δὲν ὑπελείπετο εἰς τὴν δυστυχῆ κόρη, ἢ τὸ ἔλεος τῶν χριστιανῶν. Ὅθεν, ἐνῶ ἡ θεία της ἐπρόκειτο νὰ ἔμειν παιδαγωγὸς εἰς πλουσίαν τινὰ οἰκογένειαν, ἡ Καρίνα εὔρεν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Α. . . . . μακρόθεν συγγενοῦς τοῦ πατρὸς της, καὶ μετὰ τῶν θυγατέρων τούτου, ἔμελλε νὰ δεχθῇ τὸ μύρωμα τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

Ἐκάθητο, λοιπὸν, ὡς προείπομεν, κατ' ἰδίαν, ἐργαζομένη εἰς τὰ τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας, μεταξύ δὲ μελαγχολικῶς ἀναπολοῦσα τὸ παρελθὸν καὶ ἐνατενίζουσα, μετὰ φόβου, εἰς τὸ μέλλον. Κάποτε, ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὸ στερέωμα, καὶ ἡ θεὰ τῶν φωτοβολούντων ἀστέρων, τῆς κατοικίας ἐκείνης τοῦ Ἰψίστου, ἐπλήρου τὴν καρδίαν της ἐλπίδος καὶ παρηγορίας. Ἐν τούτοις, ἠκούσθη κρότος τεθρίππου ὀχθήματος εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας. « Θεέ μου! ἀνέκραξε μία τῶν θυγατέρων τοῦ οἰκοδεσπότου. Τί μαρτύριον! εἶναι ὁ Κ. Σ. . . . . » Ὁ πατὴρ ἐπέπληξε τὴν κόρην διὰ τὸ ἐπιφώνημά της τοῦτο, καὶ ἐγερθεὶς, μετέβη εἰς προὔπαντησιν τοῦ εὐγενοῦς ξένου.

— Εἶναι εὐκατάστατος κτηματίας τῶν μερῶν μας, εἶπεν ἡ νέκ, στραφεῖσα πρὸς τὴν Καρίναν.

— Καὶ εἶναι τόσο κακός; ἠρώτησεν αὐτὴ ἐν τῇ ἀθωότητί της.

— Ὅχι, ἀπεναντίας, ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα γελῶσα, ἠμπορῶ μάλιστα νὰ τὸν ὀνομάσω ἀγαθόν, ἀλλ' εἶναι σχολαστικὸς ποῦ σὲ πλήττει, πρὸ πάντων ὅμως εἶναι δύσμορφος.

Ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ ὁ Κ. Α. . . . . εἰσῆγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν, λίαν περιποιητικῶς, ἄνδρα ἀτυχοῦς, τῷ ὄντι, ἐξωτερικοῦ. Ἦτον ἰσχνὸς καὶ ἄτονος, ἐστηρίζετο ἐπὶ βακτηρίας, ἦτο δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ δύσμορφος. Μετὰ τὰς ἀμοιβαίαις φιλοφρονήσεις αὐτοῦ καὶ τῶν κυριῶν, ὁ Κ. Σ. . . . . παρεκάθησεν εἰς τὸν κύκλον, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συναναστροφῆς, συνδιελέχθη μετὰ ζωηρότητος καὶ εὐπρεπείας. Ἡ Καρίνα δὲν ἔπαυε θεωροῦσα τὸν παράδοξον αὐτὸν ξένον. Εἶχε γλαυκοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φιλάσθενον τὴν ὄψιν, ἡ δὲ φυσιογνωμία του, καὶ ἰδίως τὰ μεγάλα κυανὰ ὄμματά του, ἀπέπνεον γλυκύτητα ἄμα καὶ εὐγένειαν, ἣτις προὔξενησεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νέαν. Παρετήρησεν ὅτι τὴν ἔβλεπε μετὰ προσοχῆς καὶ ὅτι ἠρώτησε περὶ αὐτῆς τὴν Κ. Α. . . . . ἠμίλησε μετὰ χάριτος καὶ φιλοκαμψῶς περὶ τῶν

πολυτελῶν ὑφασμάτων τῶν πέριξ αὐτοῦ κειμένων. Εἶτα δὲ πλησιάζας εἰς τὴν Καρίναν, εἶπε μετ' ἀγαθότητος « ἔτοιμάζετε καὶ σεῖς τὸ φόρεμά σας διὰ τὴν Κυριακὴν » ; — Ὅχι ἀπήντησεν αὐτὴ συνεσταλμένως· τὸ ἰδικόν μου ἔτελείωσε . . . . . καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐσιώπησεν ὅλως ἐν ἀμηχανίᾳ. — Ἀμέσως σπῆς δεικνύω τὸ φόρεμα τῆς Καρίνας, ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα μετὰ γέλωτος, καὶ μεταβάσα, ἔφερεν ἐνδυμάτι ἐξ ὑφάσματος εὐτελοῦς σχεδὸν ἡμιτριβές. Ἡ Καρίνα ἠσθάνθη δάκρυα πληροῦντα τοὺς ὀφθαλμοὺς της. Ὁ Κ. Σ. . . . . τὸ παρετήρησε καὶ μηδὲν εἰπὼν, μετ' ὀλίγον ἀπεχαιρέτισε τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἐπιούσαν, ἡ Καρίνα ἔμαθε περιχαρῶς, ὅτι ἡ θεία της προσελήφθη παρὰ τῷ Κ. Σ. . . . . ὡς οἰκονόμος τῆς οἰκίας της. Ἐνῶ δὲ, τοιοῦτοτρόπως ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς καρδίας της μία φροντίς καὶ ἀνησυχία, ἄλλο εὐχάριστόν τι καὶ ἀπροσδόκητον τὴν ἀνέμενε. Τὴν παραμονὴν τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς, ὁ ἀγγελιοφόρος τῆς Κοπενάγης τῇ ἐκόμισε μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἐν κιβώτιον. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτον ἀνώνυμος, διελάμβανε δὲ τὰ ἑξῆς· « Θάρρει, ἐρασμία κόρη, καὶ μὴ νόμιζε ὅτι εἶσαι μόνη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πίστευσε ὅτι ἀγαθὸς τις δαίμων σὲ παρακολουθεῖ καὶ σὲ περιέπει εἰς ἕκαστον βῆμά σου. Λάβε ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ τὰ μικρὰ ταῦτα δῶρα. Δύνασαι νὰ τὰ δεχθῆς ἀνευδοιάστως ».

Τὸ κιβώτιον περιεῖχεν ὀλόκληρον κομψοτάτην ἄμα καὶ σεμνοπρεπῆ ἐνδυμασίαν. Αἱ θυγατέρες τοῦ Κ. Α. . . . . ἔμειναν εἰς ἄκρον ἐξεστηκυῖαι, ἡ δὲ Καρίνα ἦν πλήρης ἀγαλλιάσεως, ἰδίως ἕνεκα τῆς ἐπιστολῆς, τῆς συνοδευούσης τὸ δῶρον. Ἡ ἰδέα ὅτι ὑπῆρχεν εὐεργετικόν τι ὄν, ἐφορεῦον εἰς τὰς τύχας της, ἐπλήρου τὴν καρδίαν της χαρῆς καὶ παρηγορίας.

Ἐμάντευσεν, ἐν τούτοις, ὅτι ὁ ἀόρατος ἐκεῖνος προστάτης ἦτο ὁ Κ. Σ. . . . . Τὴν ἐπιούσαν εἶδεν αὐτὸν, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν ναόν, καὶ τὸν ἐχαιρέτισε μετ' εὐγνώμονος ἠθους. Ἦν δὲ ὥραιοτάτη ἡ νεάνις, ἐν τῇ νέᾳ ἐνδυμασίᾳ της, καὶ μελαινίμων, ἐφαίνετο θελκτικωτέρα τῶν ἐξαδέλφων της, αἵτινες ἦσαν λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθη ὑπολογαγὸς τις τοῦ ἵππικου ὁ Κ. Γ. . . . . κομψὸς καὶ εὐειδὴς νέος, ἐλθὼν μετὰ τῆς μητρὸς του εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας τοῦ Κ. Α. . . . . Δὲν ἐβράδυνε μετὰ τινῶν ἡμερῶν διαμονὴν, νὰ ἐρασθῇ τῆς ὡραίας Καρίνης, κατώρθωσε νὰ ἐκφράσῃ αὐτῇ, διὰ τρόπου τασοῦτον πειστικοῦ, τὰ αἰσθήματά του, ὥστε νὰ ἐφελκύσῃ καὶ ἐκείνης τὸν ἔρωτα. Ἀθῶα καὶ εἰλικρινῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποκρύψῃ τὴν κλίσιν της. Μόνον δὲ, ὡς ἐκ τοῦ περικυκλοῦντος αὐτοῦ κόσμου, οἱ δύο νέοι, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐρμηνεύσωσι κρυφίως τὰ ἀμοιβαία αἰσθήματά των.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ἡ Καρίνα εὔρεν ἐντὸς τοῦ κανί-

στρου τῆς ἐργασίας δευτέραν ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἡ πρώτη, χαρακτηρὸς, διαλαμβάνουσιν δὲ, «πρόσεχε, ἀθῶα κόρη! ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Γ. . . . εἶναι ἀρραβωνισμένος μὲ τὴν ἐξαδέλφην σου Λουίζαν· τοῦτο δὲ ἐγίνε μὲν θελήσει τῆς μητρὸς του, ἀλλὰ καὶ ἐκ συγκαταθέσεώς του».

Ἡ δὴ δὴστῆνος Καρίνα ἠλγήσεν ἄκρως ἐκ τῆς πληροφορίας ταύτης. Τὴν ὑστεραίαν ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεχώρησε, χωρὶς αὐτὴ νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἐξηγηθῆ, κατ' ἰδίαν, μετ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ πολλὰ περιστατικά, μικροῦ λόγου, εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν εἶχε δώσει προηγουμένως σημασίαν, ὡς καὶ λέξεις τινὲς τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἔπεισαν αὐτὴν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀγγελθέντων. Ἐκτοτε ἡ διαμονὴ αὐτῆς παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ τοῦ Κ. Α. . . . ἀπέβαινε, κατὰ πάντα, ἀφόρητος. Διὸ, ἐπελήφθη προθύμως εὐκαιρίας παρουσιασθείσης τοῦ νὰ δεχθῆ θέσιν *συττρόφου* (*demoiselle de compagnie*) πλησίον κυρίας τινός. Ἀληθῶς ἡ θέσις αὕτη δὲν ἀπέχετο πολὺ τῶν καθηκόντων θεραπαινίδος, διότι ἐχρεώσεται νὰ ὑπομένῃ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς κυρίας τῆς, νὰ μετέχη ὅλων τῶν θλίψεων τῆς, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀποτελῆ μέρος τῆς οἰκογενείας. Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπενταετεί, ἡ Καρίνα ὤφειλε νὰ καταδικάσῃ ἑαυτὴν εἰς βίον, εἰς ἃν δυσκόλως ὑποτάσσονται καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες· ἀλλ' ὑπάρχουσι πλάσματα, ἰδίως μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ἅτινα γινώσκουσιν, εἰς οἵανδήποτε αὐχμηρὰν ἀκτὴν καὶ ἂν ῥίψῃ αὐτὰ ἡ εἰμαρμένη νὰ εὐρωσι γωνίαν ὅπως στηριχθῶσι, καὶ ἄσυλον κατὰ τῆς κατακρίδος. Ἰπὸ τοιούτων ἀρετῶν ἦτο πεπρωκυμένη καὶ ἡ Καρίνα. Προσεπάθει νὰ ᾔηται ἀρεστὴ πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ εὐχαριστῆται καὶ ἡ ἰδία. Εὐτυχῶς δὲ, ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἧ εἰσῆλθεν, εὐρίσκετο κόρη νοήμων καὶ ἀγαθῆ, ἧτις, διὰ τὸ γλυκὺ τοῦ ἤθους τῆς, καὶ τὸ καλοῦ ἤγαθον τῆς διαθέσεώς τῆς, ἐμετρούζετο πᾶν τὸ λυπηρὸν τῆς διαθέσεως τῆς Καρίνας. Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, διηγόνται αἱ δύο φίλαι ἐργαζόμεναι ὁμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀόριστος ἐκεῖνος φίλος, ὃν ἀπεκάλεε πάντοτε «τὸν ἀγαθὸν ἀγγελλόν τῆς» δὲν ἔπαυε προνοῶν ὑπὲρ τῆς ὀρφανῆς νέας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ δῶρα καὶ ἐπιστολάς, αἵτινες ἐνεθάρρουν αὐτὴν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τῇ ὑπισχνούντο βελτιώτερον μέλλον. Οὔτε τὸν ἀφανῆ κομιστὴν τῶν πραγμάτων ἐκείνων, οὔτε τίνι τρόπῳ εἰσέδουον εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐννοήσῃ, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησε.

Ὡλόκληρον ἔτος παρῆλθε τοιοῦτοτρόπως. Ἡμέραν τινὰ, ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ συναναστροφὴ πολυπληθῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅτε εἶδεν αἰφνης ἡ Καρίνα, μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, τὸν ὑπολοχαγὸν Γ. . . . . Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, εὐρεν οὗτος τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, καὶ διὰ λέξεων περιπαθεστάτων, νὰ τῇ ἀναγγείλῃ, ὅτι, γάρην αὐτῆς, διέλυσε τοὺς μετὰ τῆς

Λουίζας ἀρραβωνίας του. Ἐξώρκισεν αὐτὴν νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ ἔχῃ πίστιν εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ παραιτήσῃ τὴν ταπεινὴν θέσιν, ἐν ἧ τὴν εὐρίσκει. Δὲν τῷ ἦτο δυνατόν, ἐπέλεγε, νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, πλησίον τῆς μητρὸς του, θέλει ὁμως τὴν ἐμπιστευθῆ εἰς μίαν ἐντιμὸν οἰκογένειαν, ὅπου νὰ διαμείνῃ μέχρι τῆς ὥρας τῆς συζεύξεώς των. Ἡ δὴ δὴστῆνος κόρη! τὰ πάντα ἐθεώρει καλῶς ἔχοντα, ἤρκει νὰ ἀπολαύσῃ σύζυγον τὸν παρ' αὐτῆς ἀγαπώμενον. Ἀλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι ἐμελλε νὰ τεθῆ ὑπὸ προστασίαν ξένης, ἀγνώστου οἰκογενείας καὶ νὰ συνδεθῆ δι' ὑποχρεώσεων μεθ' ἑνὸς νέου, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς μητρὸς του, ἀντέκειτο εἰς τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων τῆς. Ἐν τούτοις, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανείδεν αὐτὴν πολλάκις καὶ πάντα λίθον ἐκίνησεν ὅπως θριαμβεύσῃ κατὰ τῆς ἐπιμονῆς τῆς. Διὰ τινος φίλου του, κατώρθωσε νὰ διακίβάζῃ αὐτῇ ἐπιστολάς, καὶ ἡ Καρίνα ἤρχισεν ἤδη νὰ κλονῆται εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς, ὅτε εὐρεν αἰφνης ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἓν ἐκ τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων δελτίων τοῦ γενναίου προστάτου τῆς, ἔχον ὡς ἐξῆς· «Πρόσεξε, μὴ θελήσῃς ἐν τῇ ἀθωότητί σου νὰ παρασυρθῆς ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς ἐβάδισας μέχρι τοῦδε. Ὁ ὑπολοχαγὸς Γ. . . δὲν δύναται νὰ σὲ νυμφευθῆ προτοῦ παρέλθῃ πολὺς χρόνος. Μήσε ἐξαπατᾷ ἐλπίς, ἧτις βραδύτερον θέλει σὲ φέρει εἰς πικρὰν μετάνοιαν. Ἐὰν ὁ νέος ἐκεῖνος ἔχῃ πιστὴν καὶ σταθερὰν καρδίαν, ὅς ἀποδείξῃ τοῦτο διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τιμιότητός του. Ἡ Καρίνα! ἄκουσε τὴν φωνὴν ἀληθοῦς φίλου σου· μὴ θέλε μόνη σου νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου. Ἢδη τὸ ἄστρον τῆς εὐτυχίας σου ἀνατέλλει εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ μετ' ὀλίγον θέλει λάμψει ἐπὶ τὴν κορυφὴν σου».

Ἀδύνατον ἦτο νὰ παρακούσῃ ἡ νεανὶς εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ἧτις ἀείποτε σωτηριώδεις τῇ ἀπέτεινε νοουθεσίας. Ἐπανείδε τὸν ὑπολοχαγὸν καὶ θαρραλέως τῷ παρέστησε τοὺς λόγους, τοὺς ἀποτρέποντας αὐτὴν νὰ συνδεθῆ μετ' ἐκείνου δι' ἔρκου προώρου καὶ νὰ δεχθῆ θέσιν ἀντικειμένην εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ εἰς τὰ καθήκοντά τῆς.

Ὁ νέος, πιστεύων ὅτι σχεδὸν εἶχε θριαμβεύσει, κατεκυριεύθη ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἐνώπιον τῆς ἀνεπίστου ταύτης ἀντιστάσεως. Δὲν ἐδίστασε νὰ φανερώσῃ εἰς τὴν Καρίναν, ὅτι ἐγίνωσκεν ὅλα τὰ κατὰ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν διατρέξαντα, τὰ δῶρα, ἅπερ ἔλαβε παρ' ἑνὸς ἀγνώστου, μεθ' οὗ, ὡς ἤκουσε βεβαιούμενον, διετήρει πάντοτε ἀλληλογραφίαν. ἔχων ὑπόληψιν πρὸς αὐτὴν, δὲν ἐδίδοε πίστιν, προσέθηκεν, εἰς ὅλα ταῦτα. Ἀλλ' ἤδη δὲν εἶχε πλέον τὴν ἐλαχίστην περὶ τῶν διαδιδόμενων ἀμφιβολίαν. Ἡ Καρίνα ἐθλίβη εἰς ἄκρον, ἰδεῦσα τοιαύτην παρεξήγησιν σχέσεων, αἵτινες εἶχόν τι ἱερὸν δι' αὐτὴν. Ἐσπευσε νὰ διηγηθῆ αὐτῷ, μηδὲν ἀποκρύπτουσα, ὅλα

τὰ διατρέξαντα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν πρᾶνῃ, διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης ἐξομολογήσεως της, παρώργισεν ἔτι μᾶλλον αὐτὸν, ὥστε, ἀναχωρῶν, νὰ τῇ ἀποτείνῃ πικροὺς ἐλέγχους. Ἡ Καρίνα κατέπιεν, ἐν σιωπῇ, τὴν θλίψιν της καὶ μόνον εἰς τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας της εὔρε παρηγορίαν. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον, ἔμαθεν, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἀνενέωσε τοὺς μετὰ τῆς Λουίζης ἀρράθωνάς του, ἐθλίβη τοσοῦτον ἐκ τῆς ἀγγελίης, ὥστε ἀσθενήσασα, διετέλεσεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπαρηγόρητος καὶ μαρτυρομένη.

Τὸ ἐπιὼν ἔαρ, ἐνῶ ἡμέραν τινὰ ἴστατο εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της, βεβυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της, εἶδε προσκλῦνον ὠραῖον τέθριππον ὄχημα, καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο τὸ τοῦ Κ. Σ. . . . . Ἐξῆλθεν αὐτοῦ ἡ θεία της καὶ τρέξασα, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της, συνάμα δὲ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἤρχετο εἰς ὄνοματος τοῦ προστάτου της, ἵνα τὴν ὁδηγήσῃ παρ' αὐτῷ. Ἀσθενῶν βαρέως, ὁ Κ. Σ. . . . . ἐπεθύμει νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ σπουδαῖόν τι. « Ταχύνωμεν, προσέθηκεν ἡ ἐνάρετος γραῖα, τὸ πρᾶγμα εἶναι κατεπεῖγον. Ἡ Καρίνα ἠτοίμασε τὰ τῆς ὁδοπορίας της, ἐν σπουδῇ, βοθησαμένη καὶ ὑπὸ τῆς θρηνοῦσης φίλης της. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ἀνεχώρησεν. Ἐταξείδευσε δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἡ θεία της τῇ διηγήθη, ἐν τῷ μεταξῦ, ὅτι πραγματικῶς ὁ Κ. Σ. . . . . ἦτον ἐκεῖνος, ὅστις ἐμερίμνα ὑπὲρ αὐτῆς ἀδιαλείπτως. Κατῴρθωσε νὰ πληροπορήται, διὰ τινος φίλου του, ἐκάστοτε τὰ κατ' αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, νὰ τῇ διαβιβάσῃ τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ δῶρα.

— Ἦδη, ἐπέφερεν εἰποῦσα, ἡ μόνη εὐχὴ τοῦ Κ. Σ. . . . . εἶναι νὰ σὲ κληροδοτήσῃ ὅλην του τὴν περιουσίαν, ἀλλ' ὅπως νομιμοποιηθῇ ἡ δῶρα, ἀνάγκη νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρά του, διὰ τοῦτο, εἰς τὴν κλίνην ὧν τοῦ θανάτου, ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ καὶ νὰ σὲ καλέσῃ σύζυγόν του.

Καὶ τοὶ σπουδαῖαι ἡ Καρίνα ἐπέφερον ἀντιρρήσεις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ προστάτου της, ἡ θεία, παρέστησεν αὐτῇ, ὅτι ὁ Κ. Σ. . . . . οὐδένα εἶχε κατ' εὐθεῖαν κληρονόμον, ὅτι οἱ συγγενεῖς του ὅλοι ἦσαν εὐποροὶ καὶ ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ὅτι, τέλος, ἀφ' ἧς κατὰ πρῶτον τὴν εἶδε, δὲν ἐπαυσε θάλαπῶν τὸ τοιοῦτον σχέδιον.

Συνεκινήθη ἄμα ὡς εἶδεν ἡ Καρίνα τὸν Κ. Σ. . . . . ἐπανέβλεπεν ἠλλοιωμένην καὶ ἄψυχον σχεδόν, ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ θανάτου, τὴν ὄψιν ἐκείνην, ἣτις προὔξενησεν αὐτῇ ἄλλοτε, τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Α. . . . .

— Οὕτω πως, μόνον, εἶπεν ὁ Κ. Σ. πρὸς τὴν νέαν, μὲ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρά μου. Ἡ βεβαιότης τοῦ θανάτου μ' ἐνεθάρρυνεν νὰ συνάψω τὸν μετὰ σοῦ γάμον, ὃν δὲν θέλεις ποθῆσαι.

Ὁ συμβολαιογράφος ἦτο παρὼν μετὰ τῶν μαρτύρων πρὸς σύνταξιν τῆς διαθήκης· εἰς δὲ ἱερεὺς ἐτέλεσε τὸ μυστήριον.

Οἱ τύποι ὅλοι ἐξεπληρώθησαν.

Τὴν νύκτα, ἡ Καρίνα καὶ ἡ θεία της διέμειναν παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανατιῶντος. Κύκλω αὐτῶν ἐβασίλευεν ἄκρα σιωπῇ, ἣν διέκοπτε μόνον ὁ ἦχος τοῦ ἐκκερεμοῦ ὠρολογίου, οἷον εἰ μὴν ὄντος, δι' ἐκάστης δονήσεώς του, τὴν βραχύτητα τοῦ βίου. Γέρον ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν εἰς τὴν θείαν τῆς Καρίνης ὅτι ἦλθεν ὁ τέκτων διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ νεκροκράββατον. Ἡ Καρίνα ἠγέρθη μετὰ τρόμου καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἐν τῇ αὐλῇ εἶχε συνέλθει πλῆθος χωρικῶν, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, νὰ ἐρωτήσωσι περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀγαθοῦ ἀσθεντοῦ των. Οἱ πλείστοι αὐτῶν ἐκλαιον. Ἐκλαίε δὲ καὶ ἡ Καρίνα, ἣτις ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐφώνησε μετὰ συντριβῆς καὶ κατανώξεως « Ὑψιστε Θεέ! ἀνακάλεσον τὸ σύζυγόν μου εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀξιώσον με νὰ τῷ καταστήσω αὐτὴν εὐτυχῆ! » Ἄμα δὲ, διάττων ἀστὴρ ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ στερωμάτος, καὶ ἡ νέα ἀνεμνήσθη, ὅτι τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀνεφάνη ὁπότε, κατὰ πρῶτον, εἶδε τὸν εὐεργέτην της.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὁ ἀσθενὴς ἀνέκυψεν ἐκ βαθυτάτου ὕπνου· ἐφαίνετο, ὑποφέρων ὀλιγώτερον. Ἡ Καρίνα τῷ προσέφερε ποτὸν ὑπ' αὐτῆς παρεσκευασμένον. Τὸ ἐπιε μειδιδῶν, καὶ ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου. Τὴν ὕστεραίαν, φίλος του ἱατρὸς, ἐλθὼν ἐκ τῆς παρακειμένης πόλεως, προσῆλθε μετ' ἀνησυχίας εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἀλλ' ὅτε τὸν παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον, ἀνεφώνησε περιχαρῶς «— Ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ὅσος τὸν ὑπέθετον.»— « Τῷ ὄντι, ἀπάντησεν ἕτερος ἱατρὸς, παρὼν, νοσηλεύων δὲ τὸν Κ. Σ. . . . . ἐξ ἀρχῆς, συνέβη εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς ἀνέλπιστος τροπή. » Ἐκτοτε ἡ ὑγεία τοῦ Κ. Σ. . . . ., ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐβίωνε πρὸς τὸ βέλτιον, μετ' οὐ πολὺ δὲ, ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐνταλῆς θεραπεία του· ἐφαίνετο ὅτι ἀνέλαθε τὰς δυνάμεις του ἐκ τῆς χαρᾶς, ἣν ἠθάνθη, πραγματοποιῶν τὰ περὶ Καρίνης σχέδια του, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιβρόχης τῆς παρουσίας καὶ τῶν ἐνδελεχῶν περιποιήσεων τῆς νεκρᾶς γυναικός.

Ἡμέραν τινὰ, ἔλαβεν οὗτος τὴν χεῖρα τῆς Καρίνης καὶ εἶπεν αὐτῇ μελαγχολικῶς « Συγγνώμη, φιλιότη! Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι ἄλλα εἶχα κατὰ νοῦν, καὶ ἄλλα συμβαίνουν. Ποτὲ δὲν ἠσθάνθη γλυκυτέραν τὴν ζωὴν, ὅσον τώρα, καὶ ὅμως εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὴν ἀποθέσω, διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω δεσμοῦ, ἐν οὐδέποτε ἐπίστευον, ὅτι θὰ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὴν ὄρσορὰν ἡλικίαν σου. »

Τότε ἡ Καρίνα ἠνέωξεν αὐτῷ τὴν ἀθῶαν καρδίαν της, καὶ διηγήθη πῶς ὠνόμαζεν αὐτὸν πάντοτε τὸν ἀγαθὸν ἀγγελὸν της, ὅποιος ἐνθέρμους δεήσεις ἀπέ-

τεινε πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεώς του· ὁ δὲ Κ. Σ. . . ἀκροώμενος ταῦτα, ἠσθάνετο ἄρατὸν τινα εὐδαιμονίαν,

Ἡ περιωπὴ εἰς τὴν εὐρέθη ἡ Καρίνα γενομένη σύζυγος τοῦ Κ. Σ. . . ἦν ὄλως ἀνέλπιστος. Ἡ ταπεινὴ καὶ ἐνδοθὴ κόρη κατώκει πλουσίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν, ἠγαπάτο παρ' ὄλων τῶν περὶ αὐτὴν, καὶ ἐλατρεῖετο ὑπὸ τοῦ συζύγου της. Ἐθέλγον μάλιστα τὴν νέαν οἱ ἄβροὶ καὶ εὐλαβεῖς τρόποι του. Ἡ φύσις λυπήσασα αὐτὸν διὰ σωματικῆς δυσμορφίας, ἐφιλοτιμήθη, ἔλεγες, νὰ τὸν κοσμήσῃ δι' ὄλων τῶν προτερημάτων τοῦ νοδὸς καὶ τῆς καρδίας. Ἐξίστατο πᾶς ὁ βλέπων τὴν ἀντίθεσιν, τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τοῦ ἀμόρφου ἐκείνου σώματος καὶ τῶν φωτερῶν ὀμμάτων, τῆς ζωηρᾶς καὶ εὐκινήτου φυσιογνωμίας του. Εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ὀμιλίαν ἐξέλαμπον τὰ εὐγενέστερα αἰσθητά, αἱ εὐφυνέστεραι ιδέαι ἦν δὲ ἀσύγκριτον τὸ εὐεπήβολον καὶ ἡ ὀρθότης τῶν κρίσεών του. Ὅλην τὴν πρωτὴν ἔμενε κατ' ἰδίαν ἐνασχολούμενος εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Τὴν δὲ ὥραν του γεύματος μετέβαινε εἰς τὸ κομψὸν ἐστιατόριον τῆς οἰκίας, ὅπου συνηντᾶτο μετὰ τῆς Καρίνης. Ἐπεδέχτο πολλάκις ὀμοτραπέζους, ἀξιοτίμους τινὰς ὑπαλλήλους, ἢ καὶ ἱερεῖς ἐκ τῶν περιχώρων, δεξιούμενος θαυμασιῶς καὶ εὐγενῶς πάντας τοὺς προσκεκλημένους. Κατὰ τὸν χειμῶνα, ἐνῶ ἔξω ἤκούετο ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου ἢ ὁ μυχυθμὸς τῆς τρικυμίας, ἤρχετο τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Καρίνης καὶ ἐνησχόλαι αὐτὴν διὰ τῆς περισπουδάστου ὀμιλίας του. Οὐδεμίαν γνώσει τῷ ἦτο ξένη. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καταδικασθεῖς, ἕνεκα τῆς σωματικῆς ἀσθενείας του, εἰς καθιστικὸν βίον, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν σπουδὴν ὅλας τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας οἱ πλεῖστοι δαπανῶσιν εἰς ματαίας διαχύσεις.

Καὶ ὅμως ἀπολαύσασα τοιαύτης εὐτυχίας, ἡ Καρίνη ἠσθάνετο ἐντὸς αὐτῆς ἀκατανόητόν τι κενόν, καὶ συνεχῶς ἐκυριεύετο ὑπὸ ἀνεξηγήτου μελαγχολίας, ἢν ἐπὶ ματαίῳ προσεπάθει νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς θείας καὶ τοῦ συζύγου της.

Τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τῶν Α. . . οἵτινες τῇ ἀνήγγελλον ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς Γ. . . ἐνυμφεύετο τὴν Λουίζαν καὶ προσεκάλουν αὐτὴν εἰς τοὺς γάμους. Ἠρυθρίασεν, ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ὅτε δὲ ἐπέστρεψε, τῇ ἐφάνη ὡς νὰ ἔκλυσεν ἐκεῖνος. Εἰς μάτην ἀμφότεροι προσεπάθησαν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν διακοπεῖσαν συμπαθῆ συνδιάλεξίν των. Καὶ οἱ δύο εὐρίσκοντο εἰς ἀνεξήγητόν τινα πρὸς ἀλλήλους ἀμηχανίαν, διαρκίσασαν μέχρι τῆς ἐπιούσης καὶ κατὰ τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας. Ἡ Καρίνα ἠρώτησε τὸν σύζυγόν της τὸ αἴτιον τῆς δυσθυμίας του. Ἀπέτεινε δὲ τὴν ἐρώτησιν

ταύτην, μετὰ συμπαθείας μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἔχουσα ἐντελῶς ἐλευθέραν τὴν καρδίαν. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀόριστος. Ἦθελε νὰ τῷ ὀμιλήσῃ μετὰ παρρησίας, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθου. Ὁ Κ. Σ. . . ἐφάνετο καὶ πάλιν ὠχρὸς καὶ σκυθρωπὸς, ὡς ὅτε τὸν εἶδε κατὰ πρῶτον· ἐκάθητο συνεχῶς μακρὰν αὐτῆς καὶ τὴν ἠτένιζε σιωπηλὸς καὶ περίλυπος.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἡ Καρίνα ἐξηγέρθη εὐθυμοτέρα τοῦ συνήθους. Ὁ θάλαμός της ἦτο κατάμεστος ἀνθέων καὶ κλάδων, τὰ ὅποια τῇ ἔφερον αἱ κόραι τοῦ χωρίου. Ἐκ τοῦ παραθύρου της ὠσφραίνεται τὸ ἀρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου. Ἐρωτήσασα περὶ τοῦ Κ. Σ. . . ἔμαθεν ὅτι ἐξῆλθεν ἐφ' ἀμάξης. Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχουν. Ἦν ὥρα τῆς λειτουργίας καὶ ἡ Καρίνα ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ναόν, ἐν μέσῳ πλήθους χωρικῶν, οἵτινες ἐχαίρετιζον αὐτὴν συμπαθῶς. Προσευχομένη μετὰ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἀγαθῶν ἀνθρώπων, ἐνόμισεν ὅτι ἡ καρδία της ἐκυριεύετο ὑπὸ εὐαρέστου τινὸς προαισθήματος. Ὅταν δὲ ἐπανῆλθεν οἴκαδε, εἰς ὑπηρετίῃ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Κ. Σ. . . ἐπεθύμει νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ μεταβάσασαν, ἐδέχθη αὐτὴν μὲ ὕψος τι ἐπίσημον. « Φιλτάτη Καρίνα, εἶπε, γνωρίζεις ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, ἐὰν δὲν ἐπίστευον ὅτι ὁ Θάνατος ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ διαλύσῃ δεσμὸν τοσοῦτον ἀσυμβίβαστον. Ἡ πρόθεσίς μου ἦτο νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ· ἀλλ' ἠπατήθην. Γνωρίζεις ἐπίσης, ὅτι καὶ τοὶ ἀγαπῶν σε περιπαθῶς, ἐθεώρησαν χρέος μου νὰ εἶμαι πρὸς σὲ ὡς πατήρ. Ἡμπορῶ λοιπὸν, ἄνευ δυσκολίας, νὰ ζητήσω τὴν ὑπογραφήν σου εἰς τὴν πράξιν ταύτην τῆς διαζεύξεως, ὑπογραφεῖσαν ἤδη καὶ παρ' ἐμοῦ. Σὲ δίδω ἐν κτήματά μου, κείμενον εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν· ἐντὸς τριῶν ἐτῶν θὰ σοὶ ἦναι ἐπιτετραμμένον νὰ νυμφευθῇς τὸν Κ. Γ. . . τὸν ὅποιον ἀγαπᾷς. Ἐχω πληροφορίαν ὅτι ἀνενώσε τὴν πρὸς τὴν Λουίζαν ὑπόσχεσίν του μόνον καὶ μόνον δυσχεραίνων διὰ τὴν μετ' ἐμοῦ ἐνωσίν σου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θέλει μακρυνθῆ τῆς ἐξαδέλφης σου εὐχαρίστως, ἅμα ἀκούσῃ ὅτι εἶσαι ἐλευθέρα. Ἐγραψα πρὸς αὐτόν. Ἴδου ἡ ἐπιστολή μου· ἀνάγνωσέ την, διὰ νὰ πεισθῇς, ὅτι διεξήγαγον τὴν ὑπόθεσιν μεθ' ὅλης τῆς προσοχῆς καὶ λεπτότητος. Ἡμπορεῖς νὰ μεταβῇς εἰς τὸ κτήμά σου, ὅταν θέλῃς καὶ νὰ διέλθῃς αὐτοῦ τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον καρὰ τοῦ νόμου, πρὸ τοῦ ἔλθῃς εἰς δεύτερον γάμον. Καὶ οἱ δύο σας εἶσθε νέοι, καὶ τρία ἔτη παρέρχονται ὡς ἀστραπή. . . . »

Ἐπι δὲ λέγων ταῦτα, ὁ Κ. Σ. . . διεκόπη ὑπὸ τῶν λυγμῶν τῆς συζύγου του. Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν. ἔχουσα τὰ ὄμματα ἐμπλεῆ δακρύων, ἠτένισεν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν, ἐν σιωπῇ, εἶτα δὲ, διὰ φωνῆς σταθερᾶς,

— Δὲν ἠλπίζον πιτε, τῷ εἶπε, νὰ μὲ μακρόνης ἀπὸ σοῦ τοιουτοτρόπως. Ἡ θυσία σου εἶναι εὐγενής, ἀλλὰ δὲν τὴν θαυμάζω. Ναί, εἶχον ἀγαπήσει τὸν ὑπολογαγὸν Γ . . . . ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι τὸ αἰσθημα τοῦτο τὸ ἐξέπλυνον τὰ δάκρυά μου. Ἡ ἀγγελία περὶ τῶν γάμων τοῦ μ' ἐτάραξεν, ἀγνοῶ διατί. Ἰσως ἦτο τοῦτο σπινθήρ τις τοῦ πάλαι ἐρωτός μου, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἦτον ὁ τελευταῖος. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἠρεύνησα τὴν καρδίαν μου. Ὁ Κ. Γ. . . . δὲν ἔχει πλέον καμμίαν θέσιν ἐντὸς αὐτῆς. Αἰσθημα ἀγιώτερον διεδέχθη τὸ πρῶτον, ἐξετίμησα τὴν εὐγένειαν, τὴν εὐθύτητα, τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων σου, καὶ μ' εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ζήσω χωρὶς σοῦ. Λέ' ἄρεται τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας σου διεσκέδασαν, ὡς σκιάν, τὰς προτέρας ὄνειροπολήσεις μου. Ἦμπορεῖς, ἂν θέλῃς, νὰ μὲ ἀποβάλῃς τῆς παρουσίας σου, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θά ὑπογράψω τὴν πράξιν ταύτην. » Καὶ λέγουσα, ἐξέσχισε τὰ ἐγγράφα, ἅτινα τῆς εἶχεν ἐγχειρίσει ὁ Κ. Σ . . . . καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμον της, ὅπου ὁ σύζυγός της τὴν παρηκολούθησε παράφορος ἐκ χαρᾶς.

Τὸ Πάσχα τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἐβαπτίζετο, διὰ μεγαλοπρεποῦς τελετῆς, τέκνον νεογέννητον, υἱὸς τοῦ Κ. Σ . . . καὶ τῆς Καρίνας, καὶ ἐκτοτε ἡ νεαρά γυνὴ δὲν ἠσθάνθη πλέον κενὸν οὔτε ἐν τῇ οἰκίᾳ οὔτε ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Κ. Π.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδὲ τόμ. 16. φυλλάδ. 336.)

— « Π » —

Παθιάζω καὶ **παθιῶ**. Δοκιμάζω κόπον δυσκολεύομαι. « Ἐπάθιαζε νὰ τὸν εὖρη » τουτ. ἐδοκίμασε πολλὸν κόπον. **παθιασμένος** καὶ **παθιάρης** λέγεται ὁ φιλάσθενος, ἀρρώστιάρης.

Παίγνιο καὶ **Μπαίγνιο** (παίγνιον) « ἔγεινε τὸ μπαίγνιο », τουτ. ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ. « Τί μπαίγνιο » !

Παλαρόποδο (τό) τὸ πέλμα, ἢ πατούνα.

Παλαμάρι (τό). Ἀπόγειον σχοινίον δι' οὗ δέουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν.

Παλαύραις. Μεγαλορῥημοσύνη (*blague*) « αὐτὸς κόφτει παλαύραις » (ἢ λάφια), λέγει ἀλλ' ἀντ' ἄλλων, ψεύδεται κρυφώμενος.

Παλουκοκαύτης (ἐπίθ. τοῦ Μάρτιου). « Τὸν Μάρτη ξύλα φύλαγε μὴν κίψης τὰ παλούκια ». (παροιμ.).

Παλλάμπαθρο (ῥάκος) μπάλλωμᾶ, κουρέλι « ὁ πτωχὸς ὅστις φτωχλάνη, τὰ παλλάμπαθρά του σιάνει. » (παροιμ.)

Πανταράδα (ἐπίθ.). Ὅπωςδήποτε, ὅπως καὶ ἂν ἔχη. « Πανταράδα ἀξίζει νὰ τὸν ἰδῆ. »

Παντάρφανος καὶ **πεντάρφανος** — ὁ πάντη ὀρφανός. — Καθὼς **παντάξενος** ἢ **πεντάξενος** (ὄλοτελως ξένος), **παντάρφτωχος** καὶ **πεντάρφτωχος** (ὁ πάντη πτωχός) πάντη πτωχός.

Παντέρημος, ὁ ἀπομεμονωμένος. Ὁ ἐστερημένος συγγενῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένος πάντη, ἢ παντός ἔρημος.

Πάντημιως καὶ **ἀπάντημιως** (ἐπίθ.). Μήπως; « ἀπάντημιως ἔχει τίποτα ».

Παντηχαίνω (περιμένω) καὶ **παντοχή** (προσδοκία) (ἰδὲ ἀπαντηχαίνω). « Δὲν ἔχει ἐλπίδα καὶ ἀπαντοχή ». τουτ. οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχει.

Παραβολιάζω. Λέγεται εἰς τὴν ἀροτριώσιν τοῦ ἀγροῦ, ὅταν χαράττωνται αἱ αὐλακες ἐν εἴδει παραβολικῶν γραμμῶν ὅπως ὀρισθῆ τὸ μέρος τοῦ σπαρθέντος τμήματος, ἐξ οὗ καὶ **παραβολή** ἢ στροφή τῶν ἀροτριῶντων βοῶν (εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ ἀγροῦ) ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς.

Παραγάδι. Εἶδος ἀλιευτικῆς δικτύου. « ἔβρηνξαν τὸ παραγάδι » τουτ. ἐψάρευσαν διὰ τοῦ παραγαδίου.

Παραγαλιαίνει (τρ.πρ.) « παραγαλιαίνει ὁ ἄνεμος, ἢ ὁ σφοδρὸς πόνος » τουτ. ὀλιγοστεύει. Λέγεται καὶ **πραγαλιαίνει** (ἐκ τῆς λέξ. ἀγάλια ἰδ. τὴν λέξ.)

Παραγγολή ταυτόσ. τῷ **παραγγελία** καὶ τὸ ῥῆμα **παραγγέρω**, **παργγέλλω**.

Παραδέρνω. Λέγεται ἐπὶ πάσχοντος βαρεῖαν νόσον ἢ πόνον. (*se débattre, être dans une grande agitation*). « Ὁ ἀρρώστος παραδέρνει, ἢ δίνει καὶ κέρνει ». Ἡ **παραδαρμένη** (μεταφορ.) ἡ κοιλία.

Παραδράμω, ἀμιλλῶμαι νὰ περάσω τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον, « ἔλα νὰ παραδράμωμεν ».

Παραδομένο λέγεται τὸ ἠλίθιον παιδίον (ἰδὲ **Ξόπαρτο** καὶ **Λαμπασμένο**) λέγεται καὶ **παρμένο**.

Παραζάρω σημ. πολυσυνειθίζω, ὅπερ λέγεται καὶ **Ζάρω**. « Δὲν τὸ ζάρει ἢ δὲν τὸ παραζάρει ».

Παραζούζουλο. Λέγεται τὸ μὴ ἀνεπτυγμένον ἢ καχεκτικὸν τέκνον ἢ ζῶον ἢ ὄπωρικόν.

Παρακαλεῖται (ἐπίθ.) ἀντὶ τοῦ « σὲ παρακαλῶ » ἢ κάμε μου τὴν χάριν.

Παρακλητόροι (πληθ.). Οἱ παρακλητορες (ἀρχ. σημ.) « ἔδωκε παρακλητόρους » ἦτοι μεσαζόντας διὰ νὰ παρακαλέσουν.

Παρακλησί τὸ παρεκλήσιον (ἰδὲ **Ξωμόνι**) λέγεται καὶ **ξωκλήσι** (ἐξωκλήσιον, τὸ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς κείμενον ἐκκλησίδιον).